

не“. Ето защо това „ще мине“ не бива никога да ръководи работитѣ ни, ако искаме публиката да продължава да ни обича. Не бива сжщо така, това е специално за Народния театъръ, да се отклонява отъ своя пжтъ и да слиза до сензацията. Естествено, всѣки театъръ работи за публиката, диша, тѣй да се каже, чрезъ нея, но това не значи, че трѣбва да задоволява лопитѣ ѝ наклонности и вкусове, а да се стремимъ да я издигаме. А за това се искатъ културни актьори, културна игра, добъръ репертоаръ и придирчивостъ къмъ себе си“.

Другъ много важенъ въпросъ, който живо занимаваше Б. Андреевъ, бѣ въпросътъ за театралния критикъ. Всѣки знае, каква сжществена роля играе критиката. Това още по-дълбоко е чувствувалъ артистътъ, който е трѣбвало всѣки день да се натѣква на злитѣ и невежи удари на критици, които сж лишени отъ морално чувство и които най-често не разбиратъ театъра и художествената игра на артиститѣ. За българската театрална критика Богомилъ Андреевъ бѣ казалъ :

„За жалостъ, нашата театрална критика въ повечето случаи е повърхностна, защото съ нея се занимаватъ хора, които правятъ това по задължение и смѣтка, а не по призвание. Повечето отъ тѣхъ не познаватъ вътрешната структура на театъра, техниката на сцената и на актьорската игра. Тѣ не познаватъ дългия и